

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА.....	5
-----------------------	----------

РОЗДІЛ 1.

ПЕРДМЕТ ТА СПЕЦИФІКА

КІБЕРІНФРАСТРУКТУРНОГО ПРАВА В УКРАЇНІ	6
---	----------

1.1. Сутнісні передумови забезпечення кіберінфраструктурного права.....	6
1.2. Міжнародно-науковий рейтинг сучасної західноєвропейської цивілізації як предмет кіберінфраструктурного права.....	9
1.3. Глобальна комп'ютерна мережа Інтернет як програмно- комунікативний критерій кіберінфраструктурного права.....	26
1.4. Воєнно-оборонна супутникова система як специфічний алгоритм забезпечення кіберінфраструктурного права.....	31
Контрольні запитання	34
Теми рефератів.....	34

РОЗДІЛ 2.

МЕТОДОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ

КІБЕРІНФРАСТРУК-ТУРНОГО ПРАВА	35
--	-----------

2.1. Феномен Інтернету як цифровий метод віртуальної комунікації в кіберінфраструктурному праві	35
2.2. Антикорупційний механізм захисту кіберінфраструктурного права.....	57
Контрольні запитання	75
Теми рефератів.....	75

РОЗДІЛ 3.

ВОЄННА КВАНТОВА ЗАТРЕБУВАНІСТЬ СИЛ БЕЗПЕКИ

ТА ОБОРОНИ У КІБЕРІНФРАСТРУКТУРНОМУ ПРАВІ	76
--	-----------

3.1. Правова природа воєнної квантової безпеки у сучасному кіберпросторі	76
3.1.1. Правове забезпечення корпускулярно- хвильової структури воєнної квантової безпеки щодо критичної інфраструктури	76

3.1.2. Практичний механізм оцінювання воєнної квантової безпеки в адміністративно-правовому режимі.....	79
3.1.3. Тензорний принцип кіберчислення в адміністративно-правовому захисті квантової безпеки.....	82
3.2. Ентропійний прийом розрахунку нейроенергетичних витрат у безпековому захисті критичної інфраструктури	87
3.3. Воєнна квантова безпека як якісно новітнє праворозуміння знань у сучасній кіберінфраструктурі.....	91
3.4. Імператив міжвідомчого партнерства у сучасному квантовому світі: міжнародний сектор безпеки.....	96
3.5. Оборона України як квантово-стратегічний лейтмотив щодо путінсько-російської агресії у воєнній кіберсучасності.....	106
3.6. Стресостійкість Людини в кіберсучасності	114
Контрольні запитання.....	128
Теми рефератів.....	128
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	129

ПЕРЕДМОВА

За сучасних цифрових умов у синонімічному ряді правового напрямку, а саме: поруч із традиційно усталеними навчальними посібниками юридичного профілю, **актуального значення** набуває кіберінфраструктурне право. Саме таке право містить міжгалузевий підхід інноваційно затребуваного характеру щодо викладу навчально-наукового матеріалу.

Метою означеного посібнику є висвітлення системи правової держави в кіберінфраструктурному забезпеченні інформаційного капіталу

Об'єктом є кіберінфраструктурно обумовлений інформаційний капітал в адміністративно-правовому полі.

Предметом є правила та норми поведінки особи, держави та суспільства в контексті інформаційного капіталу кіберсучасності.

Автори не випадково в контексті кіберінфраструктурного права аналітично нагадують читачу щодо світових торговельних війн. Адже, як свідчить історія вчень про державу та право країн світу, всі *попередньо минулі війни світового значення були приховано торговельними, а явно – з повномасштабним військовим вторгненням. Саме такий черговий характер містить у собі і сучасна російсько-українська війна.*

З огляду на це, автори означеного посібнику висвітлюють імператив міжвідомчого партнерства як смисложиттєві настанови мудрості у сучасному квантовому світі. Саме в такому світі оборонці неба України захищають протиповітряний простір, в якому розповсюджуються квантові (корпускулярно світлові, що мають електромагнітне право орбітальних електронів) хвилі. Такі віртуальні хвилі у вигляді дрібних частинок світла є невидимі людському оку, що називаються квантами, оскільки реально забезпечують певну особу, правову державу та інформаційне суспільство знань від будь-яких загроз. Головне при цьому – вміння та майстерність розпізнавати наміри суб'єктів кіберінфраструктурного забезпечення інформаційного капіталу, а саме: гуманні, достовірні, шляхетні, правочинні чи шахрайські, корупційні, ворожі, агресивні тощо. Ось над чим стресостійко та добротнотворчо працюють автори нового навчального посібнику: «Кіберінфраструктурне право».

Від авторів

РОЗДІЛ 1.

ПЕРДМЕТ ТА СПЕЦИФІКА КІБЕРІНФРАСТРУКТУРНОГО ПРАВА В УКРАЇНІ

1.1. Сутнісні передумови забезпечення кіберінфраструктурного права

На наш погляд, за сучасних умов електронної епохи кіберінфраструктурне право варто зазначити її сутність як: сукупність захисту інформаційних мереж від будь-яких загроз у віртуальному просторі, а також систему превентивних заходів щодо запобігання, управління та реагування на відповідні загрози та інциденти.

У цьому змісті необхідно висвітлити очевидні речі щодо життєво необхідного стану захищеності критичних інфраструктур. Адже крім фізичних атак на наші критичні інфраструктури постійно проводяться кібератаки. Такі кібератаки, які здійснювалися досі на критичні інфраструктури будь-якої іншої країни у світі, за регулярністю, масовістю, глибиною та витонченістю не йдуть у жодне порівняння з кібератаками, які за сучасних умов відбуваються саме на критичні інформаційні інфраструктури України.

Так, наприклад, можна зазначити березневі кібератаки 2025 року на державні сайти «Укрзалізниці». Проте, зокрема критична інформаційна «Укрзалізниця» виживає та відновлюється після ворожих російських кібератак. Таким чином, з огляду на це, можна стверджувати, що у процесі відображення

кібератак та переосмислення їх результатів в Україні напрацьовується безцінний інтелектуально бойовий за природним духом досвід.

Разом із тим, немає підстав вважати, що вітчизняні фахівці вже сприйняли необхідний накопичений досі передовий досвід закордонних держав як протидії кібератакам на критичні інформаційні інфраструктури. Підставою для такого висновку є відсутність у вітчизняних наукових фахових виданнях системного обговорення результатів зарубіжних досліджень, а також нормативно-правової бази з питань протидії кібератакам на критичні інфраструктури. Водночас, західноєвропейські прагнення України передбачають надалі зближення нормативно-правової бази, програмних та інших техніко-технологічних засобів та методів протидії кібератакам на критичні інфраструктури, а також їх стійке кіберзабезпечення.

На наш погляд, для цього необхідне негайне забезпечення стратегії кіберінфраструктурного права:

1. Створити спеціальну групу фахівців щодо протидії кіберзагрозам з метою співробітництва та обміну інформацією між державами-членами ЄС та розвивати подальшу довіру між ними.

2. Встановити вимоги щодо безпеки та інформування для операторів суттєвих послуг і для провайдерів цифрових послуг.

3. Визначати національний компетентний орган, єдині точки контакту.

4. Посилення життєздатності суб'єктів спектру безпеки і оборони для протидії кіберзагрозам воєнного характеру, а саме: кібершпигунству, кібертероризму, кіберзлочинності тощо.

5. Захист державних цифрових інформаційних систем як предметна вразливість юрисдикції України. При цьому, на жаль, стратегія кіберінфраструктурного права ще досі злагоджено не встановлює ефективно діючого механізму співробітництва та конструктивного діалогу в «серцевині» системи державного управління України. Адже Національний координаційний Центр кібербезпеки має на відповідальній основі координувати та контролювати діяльність спектру безпеки та оборони в цій

сфері. Це повинно обов'язково узгоджуватись як імператив владної інтенції зі Статтею 107 Конституції України. На жаль, і досі наділення державних органів повноваженнями виходить за рамки Президента та Ради національної безпеки і оборони, оскільки за Конституцією такі повноваження можуть визначатись лише законами. Крім того, на наш погляд, РНБО бракує повною мірою здатності координувати та контролювати Департамент безпеки та оборони при Кабміні у сфері кібербезпеки. Це свідчить про недостатню кількість фахівців як кіберекспертів, здатних ефективно координувати зусилля ДССЗЗІ чи СБУ. На практиці, така координація здійснюється під час нерегулярних зустрічей, що призначаються лише у випадку екстрених ситуацій. Тому, регулярна координація та обмін інформацією відсутні, що сприяє недостатньому розумінню необхідних ситуацій. Бо кожна агенція діє відповідно до власних пріоритетів і в межах свого внутрішнього мандата координує зусилля з іншими агенціями в міру затребуваності. Для вирішення цієї проблеми має бути створений генеративно-цілісний хаб обміну інформацією. Прикладом цьому має слугувати Центр обміну та аналізу інформації між агенціями в США.

6. Сучасний етап концептуального усвідомлення кіберінфраструктурного права передбачає в лексико-семантичному навантаженні нейролінгвістичного поля охоплення не тільки традиційних матеріальних об'єктів, а й інформаційно-комунікаційного простору у глобальних транснаціональних масштабах. Це означає, що формування державної інфраструктурної політики потребує відходу від застарілих стереотипів і врахування новітніх тенденцій та світового досвіду у зазначеній сфері.

7. Має бути затребувана часом новітня програма забезпечення архітектури кіберзахисту інформації щодо видобутку унікальних рідкоземельних металів, мінеральної сировини, нафти, газу тощо. При цьому, слід надавати особливого значення правовій геолокації щодо означеного видобутку як кіберінфраструктурі геоданих.

1.2. Міжнародно-науковий рейтинг сучасної західноєвропейської цивілізації як предмет кіберінфраструктурного права

За умов кіберсучасності врешті-решт західноєвропейський світ почув потужну інтелектуальну здатність саме повоєнної України, коли над людськими головами літають ворожі літальні об'єкти, коли російський агресор чинить воєнний екоцид. Адже лише інноваційний розвиток нашої України, перспективи інтеграції до західноєвропейських структур світового рівня значною мірою обумовлюється законодавчим забезпеченням процесу реформування науки.

У цьому контексті варто зауважити, що, на жаль, лише клята війна в Україні значною мірою розкрила наш інтелектуальний капітал. До цього, маючи достатньо потужний науковий і науково-технологічний потенціал, Україна чомусь слабо використовувала його як необхідно важливий засіб, інструмент інноваційного розвитку. Причинами цьому поставали та іще постають корупційні схеми маніпуляції свідомістю на рівні особи, держави та суспільства. За таких обставин зазначене має своїми детермінантами, як всім відомо, фактичну ізоляцію наукових установ від виробничої та підприємницької діяльності. А, відтак, за умов повномасштабної фази війни України з путінсько-російським ворогом вище зазначене обумовлює стрімку переорієнтацію та перезавантаження саме академічного потенціалу на виконання воєнно-оборонної ідеології як державно-стратегічного пріоритету в постсучасній Україні.

Для цього загальноприйнятим, на наш погляд, необхідно зважати на те, що сучасна система науково-технічної та технологічної інформації повинна не тільки забезпечити значний спектр (низку, коло, палітру тощо) щодо доступу користувачів до інформаційного суспільства знань, сучасних досягнень науки, патентної інформації, а й надати інтелектуальну можливість саме в кіберсучасності брати активну участь у глобально-регіональному академічному рейтингу своїми власни-

ми інтелектуальними здобутками. В цьому і полягає мудрість США, котра вміє майстерно та риторично мобілізувати навколо себе на глобально-регіональному рівні весь інтелектуальний ресурс з усього світу, що ідентифікується як AD-рейтинг. У цьому напрямку активно працюють кіберспецслужби світу.

Адже у XXI столітті, за оцінками ЮНЕСКО, рівня національного добробуту, адекватного світовим стандартам, життєздатні досягнути лише ті країни, працездатне населення яких на 40-60 відсотків складатиметься з осіб із вищою освітою. Таким чином, академічні знання в сфері науки та освіти перетворюються, модифікуються у ресурс інноваційного розвитку, оскільки саме вчені є лейтмотивом інтелектуального руху вперед як генеративною силою процесу соціальних змін.

У цьому сенсі одним із державно-стратегічних пріоритетів світового процесу, що становить міжнародно-правового рейтинг серед інтелектуального капіталу, має бути ефективно діюча система правового стимулювання інноваційної діяльності засобами, зокрема, захисту інтелектуальної власності. Завдяки цьому значні сподівання покладаються в повоєнній Україні на воєнно-оборонну ідеологію як державно-стратегічного пріоритету правового капіталу.

Саме створення сприятливого інвестиційного клімату, як західноєвропейського партнерства у цьому напрямку, пов'язується з реалізацією України стратегічного курсу щодо входу до європейського правового, політичного, економічного, культурного тощо простору. Все це передбачено низкою домовленостей, зокрема, Угодою про партнерство та співробітництво між Україною і Європейським Союзом (ЄС) та його державами-членами, яка набула чинності в березні 1998 року.

При цьому, на наш погляд, копенгагенська європейська рада ще в червні 1993 року визнала право країн Центральної та Східної Європи на вступ до ЄС за умови дотримання ними важливих критеріїв, а саме: політичного як стабільну стресостійкість політичної структури, що гарантує демократію, верховенство права, захист прав людини та повагу до мен-

шин; фінансово-економічного функціонування на світовому ринку праці. Такі критерії вступу були підтверджені у грудні 1995 року мадридською Європейською Радою, яка також наголосила на важливості адаптації адміністративних структур країн-заявників за умов поступової інтеграції.

Крім того, основними умовами процесу зближення України з ЄС, поглиблення інтелектуального партнерства, поступової інтеграції (набуття статусу асоційованого або повного члена) України в ЄС визначено, як відомо, адаптацію національної правової системи до європейської шляхом гармонійно-злагодженого законодавства України як правової субстанції «духу законів» (ментально-кров'яних достовірностей правового порядку) із європейським законодавством.

Як свідчить недалека історія, згідно із Законом від 18 березня 2004 року №1629-IV «Про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, яка стала правовою основою складного процесу цілеспрямованої діяльності необхідно життєвих гілок влади, міністерств, відомств і державних установ, вчених, спрямованої на якісне виконання цієї програми.

Першими розділом Закону проголошено, що загальнодержавна програма адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу визначає механізм досягнення Україною відповідності третьому Копенгагенському та Мадридському принципам набуття членства в Європейському Союзі. Цей механізм містить у собі конформізм як адаптацію законодавства, утворення відповідних інституцій та інші додаткові заходи, необхідні для ефективного правотворення та правозастосування.

Метою конформізму як соціогенного впливу на структуру правової свідомості на рівні особи, держави та суспільства до законодавства Європейського Союзу є досягнення відповідності саме правової системи України, що висуваються ЄС до держав, які мають добротні наміри вступити до нього. Це є одним із основних напрямків української зовнішньої політики як процесу проведення законів України та інших норма-

тивно-правових актів у відповідний порядок структурування. Такий порядок обов'язково має бути змістовним, послідовним та виваженим у своєму мудрому алгоритмі пріоритетності.

Ціннісно-смысловими галузями, в яких запроваджується конформізм законодавства України є визначені статтею 51 Угоди про партнерство та співробітництво між Європейськими співтовариствами та повоєнною Україною, а саме: митне право; законодавство про компанії; банківське право; бухгалтерський облік компаній; податки; інтелектуальна власність; фінансові послуги; правила конкуренції; державні закупівлі; охорона здоров'я, воєнна логістика, застосування медичного канабісу; ядерна безпека як протидія воєнному екоциду тощо.

Адже конформізм як адаптивна імплементація законодавства України до законодавства ЄС – це ентропійний процес тривалий та всебічно складний, який постав структурною складовою правової реформи в повоєнній Україні за умов самозбереження національної ідентичності. При цьому, варто утверджувати новітні методологічні підходи, зокрема, праворозуміння сутності визначальних юридичних категорій: «кіберспецслужби»; «правова ентропія»; «квантова симуляція»; «космічна гіперспектроскопічність»; «законний капітал» тощо. За цих обставин забезпечення якості законного капіталу, його апромаксимації та адаптації до норм ЄС має бути належною вимогою вітчизняного законотворчого процесу.

Як уже було озвучено, значення воєнно-оборонної ідеології у міжнародно-правовому рейтингу цілком узгоджується з конституційними приписами, а саме: ст. 15 Основного Закону передбачає, що «суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатоманітності. Жодна ідеологія не може визнаватися державою як обов'язкова». Тому, необхідно утвердити нормативно-правову злагодженість західноєвропейського виміру у цивілізаційному поступі міжнародно-правового рейтингу.

Водночас, саме у вищих навчальних закладах України, говорячи в контексті міжнародно-правового рейтингу, бракує, як і раніше, системного забезпечення протидії з корупцією. Відбува-

ється на місцях штучна генерація щодо рейтингових показників саме із числа осіб, що займають лише відповідні адміністративні посади, на жаль, за вигідним «кумоцентристським» виміром, а не за інтелектуальним здобутком у науковій сфері. Це, у першу чергу, стосується і докторів наук (так званих «топівців-освітян-науковців»), що є певною мірою владними номенклатурними представниками в регіональному секторі України. Саме такий прихований та очевидний адміністративний тиск спекулятивного характеру на міжнародно-правовий рейтинг повоєнної України є неприпустимим явищем, що формує недовіру до органів державної влади і є ознакою морально-етичної (деонтичної) кризи.

Причина всіх цих явищ значною мірою обумовлена розлогістю та розмитістю норм, стандартів і цінностей на місцях у навчально-наукових установах, науково-дослідних інститутах, що, на жаль, породжує атмосферу невпевненості у своїх власних інтелектуальних можливостях, беззахисності і страху. Все це також формує реактивні типи поведінки особи в їхній цілеспрямованості лише на матеріальний добробут як «життя сьогоднішнім днем», втечею від воєнних реалій. Зокрема, це стосується непоодиноких випадків щодо чоловіків мобілізаційного віку, що є педагогічними працівниками (викладачами, доцентами, професорами) в сфері освіти та науки, які, прикриваючись відповідним науковим ступенем, відповідно до Закону України звільняються від мобілізації до Збройних Сил України.

Мало того, є несправедливим, що такі «відкалібровані» (вгодовані, ситі, відкормлені тощо) особи мобілізаційного віку ніколи не служили і, на жаль, за своїми страхітливо-корисними намірами, в більшості, і не збираються служити в ЗСУ. Саме такі «бички», грубо говорячи соціально-побутовою риторикою, на наш погляд, щорічно звітуються лише обмеженими науковими тезами та деякими фаховими статтями, а не монографіями чи навчальними посібниками згідно поточних робочих навчальних планів, що лише переписуються з року в рік, обумовлюючи на так звану високу педагогічну завантаженість. Проте, не слід забувати, що для цього і існує більш триваліша

відпустка у науково-педагогічних працівників, чим у працівників, що займають лише адміністративну посаду.

Адже інтелектуальний фронт саме у повоєнній Україні не менш важливий, чим той фронт, на якому в той же час наші захисники віддають своє життя як найвищу цінність за нашу рідну землю. А знову таки, на наш погляд, причина всьому цьому – це корупція і ще раз корупція як всебічне деструктивне явище...

Філософія у галузі права як класифікаційно-категоріальна формула мудрості щодо міжнародно-наукового рейтингу в обороноздатній кібердіяльності України

У кіберсучасному напрямку саме міжнародно-наукового рейтингу як самовизнання обороноздатної інфраструктури України, на думку авторів, філософія генерує класифікаційно-категоріальну формулу у корпусі правових знань, які мають бути достовірно засвоєні та поширені (трансльовані). Проте, такий міжнародно-правовий обсяг не є остаточно і категорічно унормованим, канонізованим. Це полягає в наступному викладі.

Класифікаційно-категоріальний предмет філософсько-правової концептуалізації кібербезпеки у фокусі міжнародно-наукового рейтингу

Класифікаційно-категоріальний предмет філософсько-правової концептуалізації кібербезпеки є виявом у ній *творчих, креативних і евристичних інтенцій*. Адже з цим прикрим феноменом ми маємо справу на прикладі «міжнародно-правового рейтингу». Адже саме таку змістовну та відкриту філософію повоєнної України як сферу науково-академічного знання і, врешті-решт, почула та інтелектуальна сприйняла західноєвропейська цивілізація. Бо в ній воєнна кодифікація та міжнародні стандарти як опредмечення суцільних речей не підлягає нейробіолінгвістичному перекладу в кіберсучасності, в якій світоглядна парадигма полемізму і діалогізму є правомірними атрибутами філософського мислення. Дійсно, з життєвим імперативом, як із *мудрістю* права, з огляду класифікаційно-категоріальних лейтмотивів ніхто не здатен сперечатися і боротися, оскільки в цій площині *істини розуму* – це